

HỒ THỨ HAI TRĂM MƯỜI MỘT

CUỘC RA MẮT CỦA TRIỀU DƯƠNG THẦN GIÁO

Nhậm Ngã Hành mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ chương môn! Mời chương môn an tọa đi!

Lệnh Hồ Xung thấy mé tây tiên nhân chương đã bảy năm cổ ghế, ghế nào cũng phủ gấm đoạn. Có điều mỗi ghế một màu chia đủ ngũ sắc : xanh, đỏ, trắng, vàng, đen. Trên nền gấm mỗi ghế thêu một trái núi. Phái Hằng Sơn là bắc nhạc thuộc sắc đen, trên tấm đoạn sắc đen thêu ngọn Kiến Tinh bằng chỉ màu trắng. Đường thêu rất tinh vi. Nguyên một cách thêu này cũng đủ tỏ cách bố trí của Triều Dương thần giáo rất công phu.

Theo lẽ trong Ngũ nhạc kiếm phái thì phái Tung Sơn tại Trung nhạc đứng đầu mà phái Hằng Sơn là Bắc nhạc ở cuối cùng nhưng họ đã đặt ngược lại: ghế chương môn phái Hằng Sơn lại để lên thủ vị tiếp đến phái Hoa Sơn ở tây nhạc... Tung Sơn ở trung nhạc lại bị đặt xuống sau cùng.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy biết ngay Nhậm Ngã Hành muốn cất nhắc chàng lên cao và có ý sỉ nhục Tả Lãnh Thiên. Nay Tả Lãnh Thiên, Nhạc Bất Quần, Mạc Đại tiên sinh cả ba người đều đã qua đời, Lệnh Hồ Xung không cần phải khiêm nhượng chàng khom lưng nói:

- Vãn bối xin tạ ơn!

Rồi ngồi vào ghế phủ đoạn đen.

Mọi người trên ngọn Triều Dương phong yên lặng chờ đợi.

Sau một lúc lâu Hướng Vãn Thiên lại chỉ huy tám lão già mặc áo hoàng bào hô hoán lần nữa mà vẫn không thấy có người lên.

Hướng Vãn Thiên nói:

- Những tân khách này thật không biết điều. Chẳng hiểu họ trùng trình làm gì mà không thấy lên tham kiến giáo chủ. Bây giờ các vị hãy kêu những người phe mình lên trước.

Tám lão mặc áo hoàng bào lại đồng thanh hô lớn:

- Mời các vị ở ngũ hồ tứ hải, các đảo, các động, các bang các trại lên Triều Dương phong tham kiến giáo chủ!

Tám lão vừa dứt lời thì xung quanh nổi lên tiếng đáp lại:

- Xin tuân mệnh!

Tiếng hô của người quá đông đảo nổi lên như sấm dậy vang động cả vùng sơn cốc.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng hô không khỏi giật mình vì thanh âm này ít ra là đến hàng mấy vạn người đã phát ra. Chàng không hiểu họ ẩn ở trong bóng tối không để lộ hình tích.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Chắc Nhậm Ngã Hành có ý chờ bọn Ngũ Nhạc kiếm phái đến đông đủ rồi mới hô mấy vạn thuộc hạ tiến ra một cách đột ngột. Lão muốn dùng thanh thế để uy hiếp khiến cho Ngũ nhạc kiếm phái không còn ai có ý nghĩ phản kháng.

Chỉ trong nháy mắt không biết bao nhiêu là người từ bốn mặt tám phương kéo lên Triều Dương phong.

Hàng mấy vạn con người lục đục kéo đến mà chẳng huyên náo chút nào. Mọi người chia ra thị lập các nơi đường như họ đã nhận chỗ từ trước và đã được tập dượt rất thuần thục nên hàng ngũ rất tề chỉnh hiệu lệnh rất nghiêm minh.

Số người lên ngọn núi cũng đã đến hai ba ngàn. Họ toàn là bang chúa, động chúa, trại chủ cùng thủ lãnh những phe tả đạo ở rừng sâu, núi thẳm còn bọn thuộc hạ đều đứng ở sườn núi.

Bao nhiêu người này hoặc ở dưới quảng hạt ở Triều Dương thần giáo hoặc là chỗ đi lại thân tình với nhau. Ngày Lệnh Hồ Xung thống lĩnh quân hào lên đánh chùa Thiếu Lâm một số đông bọn này đã tham dự. Chàng liếc mắt trông ra thấy bọn Lam Phụng Hoàng, Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử, Kế Vô Thi cũng đều ở đó.

Bọn người quen biết Lệnh Hồ Xung chỉ tiếp xúc với chàng bằng cặp mắt và nụ cười trên môi không một ai cất tiếng hô hoán. Ngoài tiếng chân sột soạt của mấy ngàn người tiến lên ngọn núi ngoài ra không một thanh âm nào khác.

Hướng Ván Thiên giơ tay mặt lên cao rồi khoanh một vòng tròn. Lập tức mấy ngàn người quỳ cả xuống đồng thanh tung hô:

- Bọn hậu bối trên chốn giang hồ tham kiến Thánh giáo chủ Triều Dương thần giáo, văn thành võ đức, ơn khắp lê dân! Ngửa trông thánh giáo chủ muôn năm trường trị nhất thống giang hồ.

Mấy ngàn người này toàn là kẻ sĩ võ công cao cường lại vận nội lực ra sức tung hô thành tiếng vang kinh thiên động địa. Nhất là những câu sau cùng "Thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ" thì cả bọn giáo chúng thần giáo và quân hào đứng ở sườn núi cũng đồng thanh hô theo nên tiếng dội lại càng khủng khiếp.

Nhậm Ngã Hành ngồi cao chót vót nghiêm như tượng đá. Lão chờ mọi người tung hô xong mới giơ tay ra hiệu rồi lên tiếng:

- Các vị lại một phen tân khổ! Mời các vị đứng lên!

Mấy ngàn người lại đồng thanh:

- Tạ ơn thánh giáo chủ!

Rồi đứng cả dậy.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Ngày trước ta lên Hắc Mộc Nhai đã nghe bọn giáo chúng tâng bốc Đông Phương Bất Bại bằng những câu ngựa ruột đến buồn nôn. Không ngờ Nhậm Ngã Hành lên làm giáo chủ lại còn biến đổi tồi tệ hơn. Trên chữ giáo chủ thêm vào chữ "Thánh" thành ra "Thánh giáo chủ". Tưởng văn võ bá quan trong triều vào bái yết đức hoàng đế cũng chỉ hô câu: "Bái chúc Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế" không đến nỗi

khom lưng uốn gối như thế này. Bọn mình đã là con nhà võ phải cư xử cho ra anh hùng hào kiệt nếu còn khuất phục người ta thì sao phải hảo hán đội trời đạp đất ở đời?

Chàng nghĩ tới đây bất giác tức khí xông lên.

Đột nhiên chàng cảm thấy huyết đan điền nổi cơn đau kịch liệt, mắt chàng tối sầm lại, cơ hồ té xỉu.

Lệnh Hồ Xung hai tay nắm chặt thành ghế chàng nghiêng răng môi chảy máu ra.

Chàng lẩm bẩm:

- Ngày trước ta vô tình học được môn Hấp tinh đại pháp tuy ta đã tự thề với mình không dùng đến nhưng lúc ở trong sơn động tối tăm bị sư phụ quang lưới bắt, trường hợp mạng sống treo đầu sợi tóc đã bắt buộc ta phải thi triển tà pháp này để tự cứu nguy đầu chính ta cũng bị hại rất lớn.

Lệnh Hồ Xung tuy cố nhịn đau miệng không bật tiếng rên la nhưng đầu chàng ướt đầm mồ hôi toàn thân run bần bật. Da mặt chàng co rúm lại vẻ đau khổ đến cùng cực khiến mọi người ai cũng nhìn rõ.

Bọn Tổ Thiên Thu đưa mắt ngó tình hình chàng trong lòng rất đổi băn khoăn.

Doanh Doanh tiến lại phía sau chàng khẽ cất tiếng gọi:

- Xung lang! Tiểu muội ở đây!

Giả tử là chỗ không người thì nàng đã nắm tay Lệnh Hồ Xung để an ủi chàng nhưng nơi đây hàng mấy ngàn cặp mắt của quần hào chăm chú nhìn vào nàng chỉ nói được vậy mà thôi.

Lệnh Hồ Xung ngoảnh đầu lại ngó thấy Doanh Doanh thì trong lòng cũng dịu lại một chút. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Ta nhớ lại ngày trước Nhậm Ngã Hành bị cầm tù ở dưới đáy Tây hồ gần thành Hàng Châu. Lão đã nói là sau khi học môn Hấp tinh đại pháp hút được chân khí của người ngoài vào trong mình rồi có một ngày những luồng chân khí đó phát tác. Khi nó đã bắt đầu phát tác thì những lần về sau càng ghê gớm hơn. Sở dĩ Nhậm Ngã Hành để cho Đông Phương Bất Bại thoán đoạt ngôi giáo chủ cũng chỉ vì những luồng chân khí dị chủng tụ hội trong người lão. Lão cố nghĩ cách hóa giải đến nỗi bỏ hết mọi việc nên mới bị Đông Phương Bất Bại thừa cơ cướp ngôi. Trong thời gian bị giam cầm ở dưới đáy Tây hồ mười mấy năm lão đã để tâm nghiên cứu và tìm ra được phép hóa giải.

Lệnh Hồ Xung còn nhớ cả Nhậm Ngã Hành bảo chàng phải gia nhập Triều Dương thân giáo lão mới chịu truyền thụ phép này cho.

Khi ấy Lệnh Hồ Xung cương quyết không thuận vì từ thuở nhỏ chàng đã thấm nhuần giáo huấn của sư môn và mãnh liệt tin tưởng hai phe chính tà chẳng thể đội trời chung nên chàng không chịu hòa mình với bọn Ma giáo.

Ít lâu nay Lệnh Hồ Xung đã nhìn rõ những hành vi của Tả Lãnh Thiên và sư phụ chàng nhận ra nhiều chỗ gian trá nguy hiểm so với Ma giáo cũng chẳng kém gì. Đến khi chàng cùng Doanh Doanh chỉ thề hẹn biển đính ước hôn nhân chàng lại càng nạt nhẽo chuyện phân chia kẻ chính người tà. Có lúc chàng đã tự nhủ:

- Giả tử Nhâm giáo chủ nhất định bắt ta phải gia nhập Triều Dương thần giáo mới chịu gả Doanh Doanh cho thì ta cũng cứ gia nhập là xong.

Bản tính chàng gặp sao hay vậy, chẳng cho việc gì là quan trọng. Nhập giáo cũng vậy mà không gia nhập thì thôi chẳng có chi đáng kể là việc lớn. Nhưng ngày Lệnh Hồ Xung lên Hắc Mộc Nhai thấy quần hào, hảo hán đối với hai vị giáo chủ là Đông Phương Bất Bại và Nhậm Ngã Hành phải chịu cực kỳ khuất phục đê hèn. Miệng nói toàn những câu tăng bốc ngửa tai chứ không phải là lời thành thực phát ra từ đáy lòng bất giác chàng nảy ra cảm giác trái ngược bụng bảo dạ:

- Sau khi ta gia nhập Triều Dương thần giáo cũng phải chịu những ngày làm nô lệ thì thật uổng phí tấm thân nam tử. Bậc đại trượng phu coi sự sinh tử là do định mệnh, nếu phải van xin mới sống thì thà rằng chết đi còn hơn, ta nhất định không gia nhập Ma giáo.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung lại thấy Nhậm Ngã Hành làm cai làm phước bày đặt ra cuộc ra mắt quần hào so với hoàng đế còn có phần hống hách hơn bất giác chàng lẩm bẩm:

- Ngày trước lão ở trong ngục tối dưới đáy Tây hồ thì tình trạng ra sao mà bây giờ lại khuất phục anh hùng thiên hạ làm mất nhân phẩm của kẻ khác thì thật là vô liêm sỉ đến cùng cực.

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe có tiếng người đồng dạc hô:

- Khai bả giáo chủ! Quần đệ tử phái Hằng Sơn đã tới!

Bỗng thấy bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Lâm và quần đệ tử phái Hằng Sơn ù ù dất nhau lên núi.

Vợ chồng Bất giới hòa thượng và Điền Bá Quang cũng đi theo sau.

Một vị trưởng lão Triều Dương thần giáo lên tiếng:

- Mời các vị bằng hữu lên tham kiến giáo chủ!

Bọn Nghi Thanh thấy Lệnh Hồ Xung ngồi một bên thì biết chàng là rể tương lai của lão liên bụng bảo dạ:

- Tuy hai bên chính tà khác nhau nhưng phải nể mặt Lệnh Hồ Xung chớ môn mà dùng lễ của kẻ hậu bối tham kiến này.

Họ liền tiến đến trước tiên nhân chớng khom lưng thi lễ nói:

- Bọn vãn bối là đệ tử phái Hằng Sơn xin tham kiến Nhâm giáo chủ!

Vị trưởng lão kia liền quát lên:

- Phải quỳ xuống dập đầu!

Nghi Thanh đồng dạc đáp:

- Bọn tiểu ni là kẻ xuất gia chỉ lạy phật Bồ tát hay sư phụ chứ không lạy người thường bao giờ.

Vị trưởng lão lại lớn tiếng nói:

- Thánh giáo chủ không phải là người thường. Lão nhân gia là thần tiên thánh hiền là Phật là Bồ Tát.

Nghi Thanh đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung thấy chàng chỉ lắc đầu liền đáp:

- Muốn giết thì giết chứ đệ tử phái Hằng Sơn không lạy người thường!

Bất giới hòa thượng cười ha hả nói:

- Phải lắm! Phải lắm!

Hướng Vấn Thiên hỏi:

- Tôn giá ở môn phái nào? Đến đây có việc gì?

Hắn đưa mắt nhìn bọn đệ tử phái Hằng Sơn thấy họ vẫn không chịu quỳ lạy Nhậm Ngã Hành tình thế trở nên trớ trêu. Hắn cho là nếu mình làm khó dễ với bọn đệ tử phái Hằng Sơn thì mất vẻ thân tình với Lệnh Hồ Xung. Hướng Vấn Thiên tính vậy liền quay ra đối phó với Bất giới hòa thượng để Nhậm Ngã Hành lơ lửng việc này đi không nhắc tới chuyện sụp lạy hay không sụp lạy nữa là xong.

Bất giới hòa thượng cười đáp:

- Bảo hòa thượng chùa lớn không chịu thu nạp chùa nhỏ cũng chẳng ruộng rẫy chẳng có môn phái nào hết nhân tiện qua đây thấy đám đông người tụ hội liền vào coi náo nhiệt mà thôi.

Hướng Vấn Thiên nói:

- Bữa nay Triều Dương thần giáo hội kiến Ngũ nhạc kiếm phái ở đây những người phức tạp không được vào làm nhốn nháo. Hòa thượng xuống núi đi thôi!